

Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side er den, som den højtærede Minister korrekt har kaldt den bredere Basis. Det forekommer mig dog ogsaa at være et Punkt af meget stor Betydning. Jeg har hørt et æret Medlem sige, at det ikke har nogen Betydning. Ja, hvis man hver især vil fæste sit Blik paa den Kommune eller det Sted, hvor man bor, naar man skal til en Lovgivning paa dette Omraade, saa vil man i mangfoldige Tilfælde komme til det Resultat: Det har ingen Betydning for mig og min Kommune, og derfor duer det ikke. Det er imidlertid en fuldstændig fejlagtig Betragtning. Man maa dog lægge Mærke til, at der er mange andre Steder, hvor et saadant Lovforslag faar en meget stor Betydning. Der tales om, at der ved en Station ligger nogle faa jordløse Huse, som ingen Værdi have. Ja, men der ligger ved visse Stationer Ejendomme og Bygninger af hundrede Tusinder, ja mange hundrede Tusinders Værdi, og der ligger omkring i Kommunerne adskillige Steder Fabrikvirksomheder med Bygninger af betydelig Værdi. Jeg behøver jo ikke her at nævne alle de købstadlignende Pladser, som ere opstaaede i Landet, jeg behøver blot som Eksempel at tage en By, som jeg har Lejlighed til at se, naar jeg kører hjem herfra, nemlig Haslev. Jeg sætter blot, at der er 100 Bygninger til en Gennemsnitsværdi af 5,000 Kr., saa er det 500,000 Kr., og 2 pro mille deraf er 10,000 Kr. Jeg gad dog vide, om en saadan Kommune ikke skulde være ret meget interesseret i at faa sine Hartkornsskatter lettede med 10,000 Kr., den vil formodentlig finde, at det er for meget, og nøjes med at ligne 1 pro mille. Den Betragtning bør derfor ikke gaa upaataalt hen, at det af den Grund ikke skulde have nogen Betydning, thi det lader sig paavise, at der er mange Steder, hvor det har overordentlig Betydning, og det er ikke de egentlige Landliggerkommuner, som det drejer sig om, men det er det hele Land, for hvilket det har Betydning.

Jeg skal, da det har været min Mening saa vidt muligt at undgaa at komme ind paa vidtløftige Drøftelser, indskrænke mig hertil med Hensyn til mine Realitetsbemærkninger. Jeg erkender, at de Bemærkninger, der ere komne fra den Side, hvorpaa jeg staar, for saa vidt ere overflødige, efter at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har dekretteret sit „uigennemførligt“ baade for Næringskattens og for Ejendomsskyldens Ved-

kommende. Dermed er Sagen jo ganske vist tilsyneladende afgjort. Det ærede Medlem tilføjede imidlertid, at det var kedeligt at høre mere Tale om den Slags Ting, han kunde ikke begribe, at der tales saa meget om disse Skattelove. Jeg mener, at der er al mulig Anledning til at gøre Indsigelse mod denne Betragtning, jeg mener, at det er en Pligt fra vor Side over for Landet at sørge for, at denne Sags Behandling ikke skal gaa tyst hen. Hvis vi lode den gaa tyst hen efter at have hørt dette Dekret fra det ærede Medlems Side, saa er der ganske vist ikke andet tilbage end Valgtribunernes Tummel, og derved kommer der ingen Klarhed til Veje. Nej, det er vor Pligt ved denne Lejlighed at sørge for, at Befolkningen faar at vide, hvor hensynsløst man behandler den ved at bruge det Dekret, man saaledes har udstedt, idet den ikke faar Lejlighed til at se, om de Forslag, der ere komne frem fra den ene Side, maaske egne sig til at løse de Spørgsmaal, som i saa lange Tider have staaet paa Dagsordenen. Vi maa nemlig erindre, at det drejer sig her om Skattelove, med Hensyn til hvilke man venter og maa vente, at de ville komme til at bestaa i mange Aar, og som ville berøre Skatteborgernes Lommer i en lang Række af Aar. Det mindste, man kan forlange, er dog, at de ny Tanker og ny Forslag, som alle maa indrømme ere omhyggelig udarbejdede, komme til Forhandling, saaledes at ogsaa Befolkningen kan faa en Mening om, hvorvidt det ikke er fordelagtigt at faa dem gennemførte. Derfor maa jeg paa det bestemteste protestere imod, at der har været Anledning til at lade det gaa tyst af; tværtimod er der al mulig Anledning til at sørge for, at ingen skal kunne overhøre, hvad der kan anføres. Hvad der siges paa Valgtribunerne, kan ikke saaledes trænge ned i Befolkningen som en Behandling her i Tinget, hvor Befolkningen dog gennem Pressen kan komme til at se, hvad det drejer sig om og faa Lejlighed til at overveje det. Det ærede Medlem siger sit, — jeg vil ikke sige, „maa trykkes“, men „maa kun trykkes“. Det er altsaa Meningen, at fra Regeringens Side, fra vor Side, maa Forslag af en saa dyb og indgribende Betydning som disse kun trykkes, men ikke blive Genstand for nogen videre Behandling, der skal paa Forhaand tages et andet Grundlag. Nu ved jeg meget vel, hvor stor Magt det ærede Medlem har, naar man henser til den Støtte, han har andetsteds, men han kunde dog ikke ud-